

ME OLEME LÕPUTU "TOIME, TEO" KESKEL, MIS LOOB JA LOOB

Ja kultuur tähistab, märgistab, raamistab inimesi kasvavas tempos, vastavalt nende tegevusele, vastavalt nende elukutsele, vastavalt nende hoiakutele, pikkusele, kaalule... millele iganes!

"Raamistades"... nagu mingit fotot, mida asetatakse raami ja see jääb sinna suletuks: näidates, et foto on seal, nagu balsameeritud, nagu pantvangi võetud. Naeratused ega piiruetid ei saa sealt välja!

Nad on... raamistatud, raami sees. Nagu mingi pitseri poolt märgistatud, nii nagu seda tehakse kariloomadega.

"No teie olete märgistatud... selle grupi poolt...". "Teid oleme me märgistanud... selle vööndiga, piirkonnaga..."

See ei ole uus. See on vool, mida inimkond on järginud väärtuskriteeriumite järgi, mille panevad paika võitjad, rikkad, võimukad, sõjamehed..., kes märgivad, tähistavad oma malendeid, mängunuppe justnagu need oleksid jahitrofeed.

Ja on märgistatud, raamistatud asiaadid, latiinod; märgistatud hispaanlased; märgistatud sakslased, märgistatud küproslased...

Igal ühel on oma tähis, raam. Isegi räägitakse "konstitutsionaalsetest raamidest".

Näib nagu meie geneetiline kood juba... juba mõtles ette, et tähis, raam meile pannakse, või on meil see juba olemas. Või meil saab olema paspartuu, et ilustada pealkirja, või ei; või kui see saab olema puuliistude raam -teatud puust struktuur-, või saab see olema raam... *"Plastikust... või mingi õhus olev raam? Kuidas Te eelistaksite raamitud, raamistatud olla?"*

Märgistades, raamistades olendeid, tähendab nende marginaliseerimist; nende üle kohtu mõistmist!, loomulikult; nad mõistetakse süüdi, selge see. Ei

ole olemas süütuse presumptsiooni, ei! Nad mõistetakse süüdi, kui võimalik, siis mingis karistuse vanglas. Sest neile võidakse mõista süü, koos vabaduse äravõtmisega, koos rääkimise võimaluse äravõtmisega, ... äravõtmisega. Aga kui on võimalik, mingi väike karistusekene: isoleerimine, näitaks.

Võimude -mis klassifitseerivad neid, kel ei ole neid võimuseid...-tähelepanu on suunatud teistele tegevustele; mitte kunagi nende endi omadele.

Ja, mingil moel, alustavad jälitustööd... -jälitustööd, klassifitseerimist-seaduse, normi...“raamistikus”.

Palve Tähendus aitab meile kaasa, meenutades meile, et olgugi et näiliselt oleme ühe planeedi, mingi gravitatsiooni, mingi rütmi, mingi tsükli vormi sees -vormi sees-, ent samuti oleme ühes galaktikas, tähtede lõpmatuse hulgas... Oleme ühe lõputu “toime, teo” sees, mis loob ja loob ning mis mingil hetkel raamistab, sulle. Kus valged kääbused ei mõista kohut pruunide kääbuste üle, ega supernoovad ei karista noovasid ega komeedid ei naera satelliitide üle. Näib et nii ei ole.

Ja olgugi et mõistetakse kohut päikesetõusu valguse üle, ja talt võetakse ära üks tund või kaks -nii nagu mugavam on-, siis koidik ei tee sellest väljagi. Aga, inimolendile seab see tingimusi.

Siit ka see, et Palve Tähendus soovib meile konstantset adapteerumist, olles teadlik, et mitte ainult -loomulikult- meie adaptatiivse intensiooni tõttu, vaid omaks võetud Loomingu Jõu tõttu, saab võimalikuks sobitumine ilma raamita, ilma kokkusurutud, tihke olemiseta, kulgemine ilma karistusteta...; tundes, kuidas naeratused suudlevad nagu... nagu aplalt õgivad pilved mägesid puudutades; nagu kastepiisad värvuvad taime võrsete võbelevatel lehtedel või... liikumatul kivil, enne kui tema peale astutakse. Ja seal, kastepiisk libiseb ja... muudab jäiga hellaks.

Palve Tähendus aitab meile kaasa, meenutades pehmust; pannes meid meenutama meie... olemust, mida ei saa raamistada, mille üle ei saa kohut mõista.

Olukordi ja tingimusi kehtestatakse, sel moel, et nad muutuvad trellideks... kust vahelt vaevalt võib läbi pista silma või nina. Nad on nii kitsad, et võib-olla ei mahu nende vahele armastuse pisaratki.

-Armastus!? See tuleb märkida mingi pakti kuupäevaga, mingisse lepingusse!...

-Ah!

Ja meeled tõmbuvad kokku, tihenevad niivõrd!, et paindumatud trellid hakkavad kokku sulanduma. Ja, mingil puhul, niiskeks võivad jääda..., mingi kaotsiläinud tunde pärast; aga natukene enam.

Nad muutuvad templiteks, mis märgivad päistes, ükskõik missugust väljendust, mis ei ole raudne, kalk, kontrolliv ja karistav maha märgitud normi kohaselt.

Nii suure hooplemisega välja kuulutatud vabadus on õhupeegelduse viirastus; "õhupeegelduse viirastus": isegi peegeldus mitte.

Ja selles ekstreemis, ükskõik kes ei ole veel läbi vemmeldatud, nõõridega kõvasti kinni tõmmatud, poleeritud nagu mingi kõva ja raske tükk - ükskõik missugune- küsiks:

-Ja mida teha? Mida teha! Lasta minu liibidot täis mõtetel kõikuda, hädaohtu sattuda; ja unelmad avalduvad ja...? Kas niiviisi?: olla kõrge riski all, et need seatakse ümbruskonna mentaalse inkvistasiooni- ja paraboolse kohtumõistmise alla, ilma tagasipöördumise võimaluseta?

-Kas kõik see saab juhtuma?

-Ja enamgi veel.

Ja ei jälitata mitte ainult sind, vaid sinu generatsiooni, sinu kasti, sinu pärandit, sinun nime, sinu perekonnanime. Sest kindlapeale kannavad need midagi sinu fantaasiast, sinu usaldusest, sinu unelmatest, sinu üllatusest...

Sina ja sinu omad võivad jääda põlu alla, kuna on unistanud armastustest; sest on fantaseeritud... -ai!- ideaalidest lähtudes; sest on mõnikord mõeldud, et kõik on südamed!, ning mis tukslesid oma armastuse tõttu, koos oma väikeste õhkamiste sekunditega.

Ai!, kui oma kohuse vastu eksitakse ja sisenetakse paindumatu struktuuri raudarmatuuri... Ai!... elu muutub uduks, mis ei haju. Raske, tihe udu mis kunagi ei selgine. Läbi põimunud pöjendused, mis iga korraga aina enam pitsitavad. Ikked!

Ai! Tuleb meelitada imede kella. Tuleb unistada, uneleda unistust armastatust.

Keerelda, tiirelda, varitseda ja tunda, et meid varitsetakse. Mitte jälitajad, vabastajad. Esimesed lambakarjad, kes kuulutavad kevadet. Esimesed kuu peegeldused, mis laulavad poeeme.

Ai!... Teada, et kõige räpasemas maa-aluses kongis on üks nurk..., ühe ämblikuga, kes meile naeratab.

Ja sedamööda... -ütleb meile Palve Tähendus-, sedamööda kuidas me anname endale aru, märkame neid reaalsusi, ja ei... ei omista neile tähtsust, kaotame iga korraga enam... meie vabastavat võimalust. Aga sedamööda kuidas me oleme silmad-kõrvad-lahti, andes endale aru, märgates, et valgus järgneb meile, siis saab meil olema võimalus valgustada meie ideoloogiat, ideestikku... ja muuta see ideaalseks; hüljata lõplikult vulgaarsus... ja esitleda end ühe heli, mida veel kuulda ei ole, hõrgus hellituses, mis saab kuuldavaks siis kui olend tõeliselt tunneb seda, kes ta ei ole, et ta ei ole valmisolekus, et ta ei saa olema... raam, mingi kokkusurutud kujutluspilt ühte kristalli, ühte nurkade... lukku.

Tunnetada, tunda end mittemiskina, nagu õhku, mis läbi tungib; nagu hingus mis õhkab!

Tunda end õhuga täitununa või õhutatuna -ilma raevuta- pulbitsevat röömu täis.

Jah.
